

In Jernej je tudi na sošolca kmalu pozabil. Nekaj dni je še mislil nanj, a vsako noč je zagledal vilo, ki se je nagnila nad njim in mu govorila tolažilne besede.

Ni minilo niti mesec dni, ko je bil tudi sošolec pozabljen, in Jernej je spet veselo živel dalje.

In še je videl smehljajočo se vilo.

Tretjič jo je zagledal, ko mu je umrla mati.

Jokali so bratje in sestre, a Jernej je kar tulil in se ni dal potolažiti. Šel je za pogrebom in nič ni vedel, kje tava. Vse je gledal kakor v težkih, mračnih sanjah. Na grobu pa, ko so mu mater zagrebli, je nenadoma začutil slabost. Onesvestil se je in se predramil šele doma v svoji postelji.

In spet je priplula smehljajoča se vila. Tolažila ga je in mu prigovarjala, naj se pomiri, a se ni mogel potolažiti.

»Ostal sem brez strica in prijatelja, a brez matere ne morem ostati. Za njo pojdem! Tudi sam naj umrem in črni možje naj me odneso na pokopališče, samo da pridem k nji, ki mi je najdražja na svetlu!«

Vila pa je v sanjah šepetala in mu pela ter ga skušala zazibati v pozabljenje, a ga ni mogla.

Minevali so dnevi, a Jernejček je ostal otožen in zamišljen. Vila pa ni obupala. Vsako noč ga je obiskala in ga tolažila ter mu božala razbolelo glavo.

In potem se mu je nekdam prikazala, a ni bila več prosojno bela. Njena halja je bila siva, a njen obraz blede. In tedaj se mu je razodela:

»Pomiri se, deček moj, in zatri v sebi bolečino! Mlad si še, jaz sem vila mladosti in zato te skušam razveseliti in razvedriti, saj mora biti mladost vesela, brezskrbna in razigrana! Dolgo, dolgo sem te skušala pomiriti, pa si samo jokal. In tvoje solze so mi umazale moje belo prosojno oblačilo. Tvoja mladost ne bo nikoli več vesela in brezskrbna, kakor je mladost drugih otrok! Svoje drage mame res ne boš nikoli več pozabil! Toda vsaj jokati prenehaj, sicer boš umrl v najlepši deški dobi in s teboj bom morala umreti tudi jaz sama!«

In tedaj je vila zaihtela. Iz njenih čudovitih modrih oči so kapljale črne solze kakor mračni diamanti.

In deček se je res počasi pomiril. A v srcu mu je ostala ljubezen do mame in bolečina za njo, ki jo je edino ljubil v življenju. Živel je in vztrajal, a njegova mladost ni bila več sončna in vesela.

Kdo naj bozabi smrt svoje drage matere?

Mirko Kunčič:

Junaki.

*Tonček, Francek, Janezek,
trije korenjaki,
kar na mah postali, hej,
hrabri so vojaki.*

*»Zdajle,« brž sklenili so,
»gremo nad sovragal«
In se poslovili so:
»Zbogom, mama dragal«*

*Boben poje: br-brbom.
»V boj, junaška četa!«
Tonček naš sovražniku
strašno smrt obeta.*

*Kje pa je sovrag? Nikjer ...
»To smo jih nabili!«
dečki se bahali so,
ko so se vrnili.*